

הסתערו ער בסיסי החבלנים בדרום לבנון" עתוני לבנון את פשיטת צה"ל לפני שבועיים

קופטר נוחת — בדיוק ליד גופת אחי. ב' רגע שהחיללים היהודים יצאו ממנו, הם נפגעו מאש של אחד מגורי האריות שלנו. המסוק חזר והתרומם מייד עם שלוש גוויות בתוכו, ואנחנו חזרנו עם גופתו של אל-אחבר לכיוון הפעורה, שם מצאתי את אחד הפצועים שטיפלתי בהם, כשהוא מת. כאשר נשאלה נגימה עלידי הכתב מה תוכניותיה עתה, השיבה: "אשוב אל אותו מקום שבו נפל אחי הגיבור, ואמשיך ללחום את מלחמתו."

חי כגבר —

מת כגבר

ח ברחה של נגימה, סוואן (20), היתה ארוסת חלל אחר באותו קרב, אבר-גיבאל, אחד ממפקדי אל-צניקה. בניגוד ל-נגימה, שסיפרה את סיפורה בשקט, בכתה סוואן ללא הרף, מדוח הכתב הלבנוני: "נפגשנו לאחר שנפגשו אמונותינו", סיפרה היא לכתב, "לאחר שביקש את ידי, לא סירבתי, גם הורי קיבלו אותו בברכה, והת-ארסנו. כשהוא התנדב לפעילות, ביקשתי ממנו להרשות לי להצטרף לצידו. הוא קי-בל אותי בברכה. הקרב הראשון שלי היה זה שבו הוא נהרג. הייתי אז עם רופא ו-שתי אחיות בעורף, יחד עם נגימה, כש-ליצד השני. לבתחילה קיבלתי התקפת-עצבים והתע-לפתי. אבל כשנודע לי בסוף המערכה מה קרה לאויב מנישקו, נרגעתי. כי הוא חי כגבר, ומת כגבר."

שום שהוא בהכרח נכון — אלא משום שצה"ל אינו מפרסם פרטים אלה. ואילו אשר לכבוד שהנחיל הקרב לאומה הערבית, אין ספק שהאומה הערבית היא היחידה ה-מסוגלת להחליט על כך. בסיס המחבלים, מכל מקום, נכבש על-ידי כוח הפשיטה ל-אחר קרב טיהור ממושך מסלע אל סלע, והועלה באש על כל אשר בו. אולי כזו להימנע מהצורך להזכיר עוב-דה זו, הביאו עיתוני לבנון את סיפורן ה-אישי של שתי חבלניות שנכחו בקרב, כפי שנמסר לכתבים מייד לאחר הלחימה החבל-נים שנהרגו.

סיפרה נגימה, אחותו של אל-אחבר אל-ערבי, מפקד הגיזרה שנהרג:

הרגשתי שכולם

היו אחי

ה צטרפתי לפדאיון כחובשת. לפי בקשתי שלחו אותי ליחידה שבה שירת גם אחי אל-אחבר. זה היה בגיבל רוס, ו-הגעתי ליחידה יומיים לפני הקרב. יחד איתי הצטרפה ליחידה גם ידידתי הסורית סוואן ערנוק.

ביום רביעי בבוקר הייתי עם חידת ה-עזרה הראשונה באחת המערות, במרתק קטן מקו הפסקת האש עם ישראל. בטרם שחר פתחו הישראלים באש מקלעים, ואחריה ב-אש ארטילריה כבדה וטילי S.S. ההפגזה ניתחה על הכפרים שיבעה, ערקוב ושוא. עם שחר נוספו להפגזה גם פצצות עשן, ומייד לאחריהן הגיעו ההליקופט ים, שנה-חיתו את חיילי האויב.

לפידאיון לא נותר אלא ללחום כדי להגן על עצמם. הפצוע הראשון שהביאו אלי היה פידאי בשם אל-ג'יר. הוא בישר לי שאחי נפגע: "עזבי אותי", אמר לי, "לכי לחבוש את אחיך". אבל אני המשכתי בטיפול. אחי יגיע לכאן בכוחות עצמו", עניתי לו. סירבתי לזנוח אותו. הרגשתי שכולם היו אחי. אחר זמן מה הביאו פצוע נוסף, ואיתו כלי נשק של הרוגים ופצועים שלנו. היכרתי ביניהם את רובהו של אחי.

מסוק —

ושלוש גוויות

כ אשר גידו הפצועים שאחי מת, הת-חילו שואלים: "מה נעשה עכשיו, בלי המפקד?" נטלתי בידי את הרובה של אחי, ופניתי לעבר הקוים הקדמיים, ששם הת-חולל הקרב הקשה עם חיילי האויב. הפצוע צלע בעקבותי. כאשר הגענו לשטח הלחימה, ראינו הלי-

האחות והארוסה

נגימה (מימין) אחותו של אל-אחבר אל-ערבי, מפקד הגיזרה שנהרג. משמאלה סוואן ערנוק, ארוסתו של אבר-גיבאל, מפקד יחידה שנהרג בקרב. השתיים מילאו תפקיד חובשות בתחנת האיסוף, ותוך כדי מהלך הקרב נודע להן על מותם של יקיריהן. סוואן התעלפה למישמע הידיעה הזו.

לעצם תיאור מהלך הקרב, מסרו עיתוני לבנון את הפרטים הבאים: "ב-5.30 בבוקר החלה הפגזה ישראלית מרוכזת על הכפרים שיבעה, שובא ומקור מות נוספים באזור ערקוב. בשעה שמינה החלו מטוסים ישראליים מכוונים את ה-הפגזה ומשתתפים בה בעצמם.

מה זה

400 צנחנים?

ב תשע הופיעו שלושה מסוקים והני-חיתו קומנדו לנתק את דרכי הסיוע שלנו מהבסיסים הקדמיים. באיזה עת הוג-חתו מסוקים נוספים כדי לנתק את הכפרים שיבעה ושובא אחד מהשני. מסביב לכפר שובא עצמו נחתו עשרה מסוקים והחיללים שיצאו מהם החלו מתקדמים לעבר העמדות שלנו בחיפוי אש ארטילריה ומטוסים כב-דה."

אולם ברור שכל ההפגזות הכבדות מאר-טילריה ומטוסים לא הועילו ל-400 הצנחנים הישראליים — "לא הצליתו להתקדם אפי-לו צעד אחד."

מכוניות של צבא לבנון, עמוטות זרים, השתתפו בהלוויית החבלנים שנהרגו בפשיטת צה"ל על אלה שנקברו בלבנון זכו להלווייה ממלכתית.

שיירה של פרחים

שוויץ בהלוויה

חבלנים ערביים ובידיהם רובי קלצינקוב בפגזה של רוס, במכוניות פתוחה בעת מסע ההלוויה של החבלנים. עלפים בשמיים כבלנים שנוכחם בשמיים זכרו להלווייה ממלכתית.

דגל פלשתינ

מתנופף על מכונית פולקסוואגן, עליה יושב איש אל-פתח חמוש, בעת הלוויית החבלנים שנהרגו בפשיטת צה"ל בגיבל רוס. בהלוויה זו השתתפו, בין היתר, מאות מכוניות, נובו מכוניות זרי פחיתים.